

[A. C. Normann.]

gifter medicinalvæsenet og socialforsorgen, eventuelt også forsikringsselskaberne, har på færdselsulykkernes område.

Endelig vil jeg også gerne understrege nødvendigheden af, at der tilvejebringes en virkelig oplysende oversigt over og analyse af de stedfundne ulykker. Det er næsten en ynke at være vidne til den måde, hvorpå hele debatten om dette spørgsmål har været ført ude omkring. Det ene velmenende og begavede menneske påstår, at høje hastigheder på over 80 km, det andet, at by- og landsbyhastigheder på 60—70 km er mest medvirkende til, at der sker ulykker. Én hæfter sig ved manglende respekt for vigepligten, én ved manglen på fuldt stop, én ved overgang til ny vognbane, én ved knallerter, én ved motorcykler, én ved biler og én ved cykler som hovedårsag til ulykkerne. Men når statistisk departement i sine efterretninger i nr. 65 siger, at der i 1955 skete 33 272 færdselsuheld, skulle man tro, at der i dette formidable materiale var et grundlag for en analyse, der kan gøre det muligt for os snart at gå over til at sige „vi ved“ i stedet for „vi tror“, eller i det mindste at vi kan få så faste holdepunkter, at folketinget med meget større sikkerhed kan træffe sine forholdsregler.

Jeg håber inderligt, at den højtærede justitsminister med al kraft vil tage sig af den opgave, jeg her har nævnt, og derved bidrage til at sætte både administrationen og lovgivningsmagten i stand til at gøre ulykkesbekæmpelsen så effektiv, som det overhovedet er muligt, ved at lade en større viden afløse den rådende uklarhed. Jeg vil gerne tilføje, for ikke at komme til at gøre det statistiske departement uret, at de oplysninger, der nu udsendes af departementet om færdselsulykker, er langt, langt bedre end det grundlag, man tilvejebragte for os for halvandet år siden, da vi drøftede færdselsloven. Jeg tror, man på dette område er inde i en udbygning af statistikken, som er meget nyttig. Alligevel savner jeg i det foreliggende materiale den virkelig grundige analyse, der kan give os sikre holdepunkter for en bedømmelse af, hvad det er, der bør foretages.

Jeg kan slutte mig til den højtærede ministers tanke om en videre behandling

af forslaget i et udvalg, og jeg takker endnu en gang for den højtærede justitsministers velvillige indstilling overfor vort forslag.

Victor Gram: Det er egentlig med en vis tilfredshed, jeg ser dette spørgsmål komme frem til behandling her i tinget, ikke mindst på baggrund af den offentlige diskussion, vi har haft anledning til at stifte nærmere bekendtskab med i de sidste måneder. Jeg har en tydelig fornemmelse af, at det er på høje tid, diskussionen om dette spørgsmål bringes ned på et lidt mere nøgternt plan end det, den har befundet sig på tidligere. Det er naturligvis rimeligt, at der opstår diskussioner om færdselsulykkerne på baggrund af de ulykkestal, der stadigvæk — derom kan vi vist allesammen være enige — fortsat er altfor store; vi må samle os om fortsatte bestræbelser på at mindske ulykkestallene og dermed frelse menneskeliv og mindske den materielle skade, der sker. Jeg synes dog, at den offentlige diskussion — deri er jeg ganske enig med det ærede medlem hr. A. C. Normann — i nogen grad har været præget af forudfattede meninger og forenkling og i visse tilfælde har haft en udpræget demagogisk form. Det er rimeligt, at diskussionen bliver placeret dér, hvor den hører hjemme, og i denne forbindelse vil jeg gerne gøre nogle enkelte bemærkninger, idet jeg i det store og hele kan henholde mig til de udtalelser, den højtærede justitsminister fremsatte.

Grundlaget for den langvarige og dybtgående drøftelse af revisionen af færdselslovgivningen forrige vinter var netop ønskeligheden af at få en lov, der med rimelig hensyntagen til den moderne tekniske udvikling dog kunne skabe den størst mulige sikkerhed i færdslen. Jeg tror, jeg kan sige, at det arbejde, der fra alle sider blev gjort her, var et arbejde, der virkelig dybtgående tog sigte på at skabe en lovgivning, der med de forudsætninger, man havde dengang, gav størst mulig sikkerhed for, at man opnåede det, man gerne ville.

Nu har loven virket i praksis i godt et års tid, og der er allerede på nuværende tidspunkt på visse områder indhøstet erfaringer. Det er dog min opfattelse, at loven ikke har virket så længe, at man på alle områder har kunnet indhøste erfaringer,